

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ח

קונטרס 718

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

כד.

הרה"ק הר"מ מגור

**אם יהיו מנהיגים לפני הגאולה שינסו מדרך השי"ת
לפי פשוט, לא ישמעו להם**

(ד) בסוף ספר חידושי הר"ם על מס' גיטין והלכות קידושין אשר נדפס בווארשא בשנת תרל"ו כתב שם בהשמטות לפרשת שלח, וזה לשון קדשו: כתיב בפרשת ציצית לתקן חטא המרגלים, ולא תתורו פירוש רש"י לבא ועינא שני מרגלים, והיה חטא שהגם שהעשרה נשיאים עיני העדה אמרו כן, היה ראוי לבני ישראל שלא תתורו אחריהם, והוא ללמד לכללות ישראל שהגם שיהיו נביאי שקר או מנהיגים כירבעם ושאר גדולים, ויראו שנוטים מדרך השי"ת לפי פשוט, לא ישמעו להם כלל, ואפשר יהיה עוד נסיונות כאלו קודם הגאולה, עד כאן לשונו הקדוש.

(וכ"כ בספר הזכות פרשת שלח להנ"ל)

כה.

אפילו לבושי בגדי לבנים יקשה עליהם האמונה

קודם ביאת משיחנו יהיה אז רחמנא ליצלן צרות גדולות ונוראות, ומפני זה אז אפילו אנשי צורה בבגדי לבנים (בל"א וייסע ואפיצעם הוא מלבוש הצדיקים אז) יקשה עליהם מלאחזו (בלשון אשכנז: אונציהאלטין) בשמע ישראל, וכמו שאמרו: שישאר כי אם אחד בעיר ושנים במשפחה (ואחרי זה הכה באצבע צרדה שלו ואמר:) לא כן הוא אלא אחד בעיר יציל על כל העיר ושנים במשפחה יציל כל המשפחה.

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חידושי הרי"ם גלות וגאולה

כו.

הגר"א זי"ע

עוון הדור של עיקבתא דמשיחא יהיה שיעמידו דינים ופרנסים שאינם נוהגים – ותגבר החוצפה אף בזקנים וגדולי הדור – ותחייבו כליה בעוון החנופה – אך הקדוש ברוך הוא ירחם עליהם כי לא עשו רק מחמת יראה מבעלי אגרופין

בתצר גנת ביתן המלך. שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי וכו', עד והיינו דכתיב וכו', ענינו כי הכלייה דמגילה זו מרמז על גמר הכליה שבקבות משיחא כמו שכתוב ובעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול כמו שכתוב בחלק ל"ח עיין שם.

ושאלו מפני מה נתחייבו וכו' שבאותו הדור וכו' אמר להם אמרו אתם, שקשה לכם דווקא שבאותו הדור הא בלאו הכי לא קשיא לכם על חיוב הכליה אם כן אמרו אתם, א"ל מפני שנהנו מסעדתו של אותו הרשע, מתאוותיו של יצר הרע וממשותיו, אבל זה קשה לנו הלא רבים שתו מזה מכמה שנים מימות עולם ומה חטאו אותו הדור יותר, וא"ל כי זה בלאו הכי אי אפשר לומר, דאם כן אותם שהלכו אחר המשתה יחרגו, וזהו אמרו אם כן שבשושן יחרוגו וכו', א"ל אמור אתה א"ל מפני שהשתחוו לצלם, והענין כי בעיקבות משיחא חוצפא יסני (סוף סוטה) ונערים ילבינו פני זקנים וזקנים יעמדו מפני נערים, וזהו כוונתם שאמרו (חגיגה י"ד) י"ח קללות של ישעיה ולא נתקררה דעתו וכו', וזה קשה להולמו וכי סלקא דעתך שישעיה שונא לישראל היה, אלא דכל

וגבוהים עליהם, וכן בכל כוכב ומזל, כמו שפירשנו (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה, וזהו ויבד הנביאים אדמה (הושע יב יא), ולכל אחד נדמה כפי פחו שהיא נשמתו, והבן אמן בכל פחו.

(קהלת ה ז) כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם, וכן בכל כוכב ומזל, כמו שפירשנו (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה, וזהו ויבד הנביאים אדמה (הושע יב יא), ולכל אחד נדמה כפי פחו, שהיא נשמתו, והבן אמן בכל פחו.

יהו"ה הוא בכתר, שהיה קודם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר, כשברא העולם במדת ראשית ירד עליו, ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה, כמודליק נר מגור ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה, עד אין סוף ואין תכלית.

יהו"ה הוא בכתר, שהיה קודם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר, כשברא העולם במדת ראשית ירד עליו, ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה, כמודליק נר מגור ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה, עד אין סוף ואין תכלית.

וכי שמכיר אותו בזאת, כמו שמכיר אותו בעליונים ובתחתונים, בעבור שהיא כלולה מהעליונים, ואיהי יחוד וקשר כלם, והיא מתלבשת בתחתונים, ועל זה אמר הנביא (ירמיה יט כג) אל יתהלל המתהלל כי אם בזאת, היא אתקריאת נבואה מסטרא דנביאיא, חכמה מסטרא דחכימיא, דכל ספירן אתקריאו חכמים.

וכי שמכיר אותו בזאת, כמו שמכיר אותו בעליונים ובתחתונים, בעבור שהיא כלולה מהעליונים, והיא יחוד וקשר כלם, והיא מתלבשת בתחתונים, ועל זה אמר הנביא (ירמיה יט כג) אל יתהלל המתהלל כי אם בזאת, היא נקראת נבואה מצד הנביאים, חכמה מצד החכמים, שכל הספירות נקראו חכמים.

וכ"ח אתון אינון לכל עובדא דבראשית, וכלהון אינון בין לכתובה בין לכל מלה דיתעביד בידין, דעובדא דכ"ח פרקין אינון בעשר אצבעאן, ודא איהו רזא מהפח אל הפועל, וכלא בחכמה, ורזא דמלה (תהלים קד כד) כלם בחכמה עשית.

ועשרים ושמונה אותיות הן לכל מעשה בראשית, וכלן הן בין לכתובה בין לכל דבר שייעשה בידים, שמעשה של עשרים ושמונה הפרקים הם בעשר אצבעות, וזהו הסוד, מהפח אל הפועל, והכל בחכמה, וסוד הדבר - כלם בחכמה עשית.

אית חכמ"ה מסטרא דאתון, ואית חכמה מסטרא דנקודין, דאתון אינון בת קול, ובהון רזא דדבורא לדרשא ולכל מלה דתלייא בדרשא, תגיין אינון למחשבה, ואינון ברזא דהאי קרא (שמות לא ד) ולחשוב מחשבות וכו', וכלהון תליין בשכינתא תתאה, ואיהי כללא דכלהו.

יש חכמה מצד של האותיות, ויש חכמה מצד של הנקודות, שהאותיות הן בת קול, ובהן סוד הדבור לדרשא ולכל דבר שפילוי בדרשה. התגיים הם למחשבה, והם בסוד הפתוח הזה ולחשב מחשבת וכו', וכלם תלויים בשכינה התחתונה, והיא הפלל של כלם.

וברזא דא תשפח טעמין ונקודין ואתון,

ובסוד זה תמצא את הטעמים ונקודות ואותיות, וכן בכל אות

והכי בכל את ואת, ורזא דמלה **ש** תלת תגין לעילא כמו זיינין דספר תורה, בה רשימיין (כ"א רמזין) בתרין ונקודין ואתוון, והכי בכל את ואת, ש שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות, ב' תרין דרועין גדולה גבורה, ת' תפארת, ביה שקיל שבת לכל אורייתא, תלת בתרין דש תלת ספירן עלאין, וכלהו פלילן בתויבתא. דאיהי שכניפתא עלאה, ועלה אתמר תפלת כל פה.

ואות, וסוד הדבר **ש** שלשה תגים למעלה כמו זיינים של ספר תורה, בה רשומים (רמזים) פתרים ונקודות ואותיות, וכך בכל אות ואות. ש' שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות, ב' שתי זרועות, גדלה גבורה, ת' תפארת. בו שקולה שבת לכל התורה, שלשה פתרים של ש, שלש ספירות עליונות, וכלם פלוגלים בתשובה, שהיא שכנינה העליונה, ועליה נאמר תפלת כל פה.

והא עמודא דאמצעייתא אתקרי תפלת כל פה, אלא (כל) איהו ב"ן י"ה מן בינ"ה, ואיהו עמודא דאמצעייתא, איהו ממוצע בתלת אתוון דאינון יה"ו, דאתפלילן בבניה, ואיהו ממוצע פגופא בין תרין דרועין, ואיהו (ד' ט' ט"א) אות בצדיק, דאיהו פליל בא"ת, דאיהי שכניפתא תתאה פלילא מא' ועד ת', ואיהו פליל תלת ברכאן דצלותא קדמאין, ותלת בתראין, ואיהו פליל תרין ו' דאתמר בהון (שמות כח ט) על שתי קצותיו וחיבר, דאינון (ג"א ואינון) י"ב ברכאן דצלותא דאתקריאו אמצעיות, וכלהו ח"י ברכאן דאתפלילן ביה דאינון תלת ווי"ן, (ג"א דאתמר בהון וי"ד ה"א וא"ו ה"א), דאיהו דו פרוצופין, ודא איהו שעור קומה, דאתמר ביה (שם כו טז) עשר אמות ארף הקרש, במאי סלקת לעשר באת י'.

והעמוד האמצעי הזה נקרא תפלת כל פה, אלא (כל) הוא ב"ן י"ה מן בינה, והוא העמוד האמצעי, הוא ממצע בשלש האותיות שהן יה"ו, שנקללות בבניה, והיא ממצע כמו גוף בין שתי זרועות, והוא אות בצדיק, שהוא כלול בא"ת, שהיא שכנינה תחתונה הפלוגה מא' עד ת', והוא כולל שלש ברכות התפלה הראשונות ושלש אחרונות, והוא כולל שני ו' ר', שנאמר בהן על שתי קצותיו וחיבר, שהן (יה) שתיים עשרה ברכות של התפלה שנקראו אמצעיות, וכל שמונה עשרה הברכות שנקללו בה, שהן שלש ווי"ם, שהוא דו פרוצופים, וזהו שעור קומה, שנאמר בו עשר אמות ארף הקרש, במה עולות לעשר? באות י'.

קב סבא חד פתח ואמר, ודאי ה' אית בה תלת ווי"ן, דאינון ח"י ברכאן, פגונוא דא **ר** ו, דאתמר בהון (משלי יו) וברכות לראש צדיק, מאי ראש צדיק דא עמודא דאמצעייתא, דביה שריין ח"י ברכאן דה' עלאה, ומניה אתמשיכו לה' זעירא על ידא דצדיק, ובגין דא גוף וברית חשבינן חד.

קב ?קן אהד, פתח ואמר: ודאי שבה' יש לה שלש ווי"ם, שהן שמונה עשרה ברכות, כמו זה: **ר**, שנאמר בהן וברכות לראש צדיק. מה זה ראש צדיק? זה העמוד האמצעי שבו שורות שמונה עשרה ברכות של ה' העליונה, וממנו נמשכו לה' התחתונה על ידי הצדיק, ומשום זה גוף וברית נחשבים לאחד.

ו' שהוא באמצע ה"ה, הוא שעור

ו' דאיהו במציעות ה"ה, איהו שעור קומה, ואיהו אמה, וסליק (ג"א

קומה, והוא אמה, ועולה (שעולה) כאות י' לעשר אמות, שנאמר בו עשר אמות ארף הקרש ואמה וחצי ואמה רחב הקרש האחד, זה ו' י', שהוא כסוד של ז', שכל התגים נקראים בו.

שהי כתפת חברת, זו כתף עליונה וכתף תחתונה, שהן ימין ושמאל, והן ה"ה. אל שני קצותיו, הם ו' ו', ובהם נעשים ה' ה' בחבור, ומשום זה אל שני קצותיו וחקר.

בכ"ר מקום אמה היא ו', ומשום זה היא בת ששה טפחים, וחצי האמה זו י', ששתי ידי"ן הן שעור של אמה, והאות י' השעור שלה שלשה טפחים, וזה ג', ועשר אמות זהו שעור של גוף אדם, כנגד עשרה דברים שנאמרו בכוס של ברכה, ולא נשאר בזמן הזה אלא ארבעה (שנתעלתה וינסארה ד' מדו פרצופים, ושעור של הכל ו' באותי עולה לעשר), כמו שבארנוהו.

ובכ"ם רמזים בגוף כמו זה: בזרוע ימין שתי אמות מפרק לפרק, וכן בזרוע שמאל שתיים, הרי ארבע, וכן בשתי שוקים ארבע, הרי שמונה, ובגוף שתיים, הרי עשר, זהו עשר אמות ארף הקרש, הקש"ר הוא בהפוך האותיות, בין קש"ר לקש"ר.

וחמשה בריחים לקרשי צלע המשפן האחת, הם חמש אצבעות של יד ימין, וחמשה בריחים לקרשי צלע המשפן השנית, חמש האצבעות של יד שמאל, ואותן חמש אצבעות, פלן מדה לבריחים, והן - מי מדד בשעלו מים וגומר, והרי פרשוהו, והם א א א א א. חמש נקודות אלו, שהן קמ"ץ צר"י

דסליק) בָּאת י' לְעֶשֶׂר אַמּוֹת, דְּאֶתְמַר בֵּיהַ (שמות כו טו) עֶשֶׂר אַמּוֹת אַרְף הַקֶּרֶשׁ, וְאַמָּה וַחֲצִי הָאֵמָה רַחֵב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד, דָּא ו' י', דְּאִיהוּ בְרִזָּא דְז', דְּכָל תְּגִין בֵּיהַ אֶתְקֵרְיָאוּ.

וְהָיִי כְתַפַּת (שם כח ז) חִבְרַת דָּא כְתַף עֲלָאָה וְכְתַף תַּתָּאָה, דְּאֵינּוּן יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, וְאֵינּוּן ה"ה, אֶל שְׁנֵי קְצוֹתָיו אֵינּוּן ו' ו', וּבִהוּן אֶתְעֵבִיד ה' ה' בַּחֲבוּרָא, וּבְגִין דָּא אֶל שְׁנֵי קְצוֹתָיו וַחֲבַר (שם).

בְּכָרְ אֶתְר אַמָּה אִיהִי ו', וּבְגִין דָּא אִיהִי בַת שֵׁשָׁה טַפְחִים, וַחֲצִי הָאֵמָה דָּא י', דְּתַרִּין יוּדִי"ן אֵינּוּן שְׁעוּרָא דְאַמָּה, וְאֵת י' שְׁעוּרָא דִּלְהַ תְּלַת טַפְחִים, וְדָא ג', וְעֶשֶׂר אַמּוֹת דָּא אִיהוּ שְׁעוּרָא דְגוּפָא דְבַר נֶשׁ, לְקַבַּל עֶשְׂרֵה דְבָרִים דְּאֶתְמַר בְּכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, וְלֹא אֶשְׁתָּאֵר בְּזִמְנָא דָּא אֶלָּא אַרְבַּע (ס"א דאסתלק ו' ואשתאר ד' מן דו פרצופין, ושעורא דכלא ו', באת י' סליק לעשר), כְּמָה דְּאוּקְמוּהּ.

וּבְלָהּוּ רְמִיזֵי בְּגוּפָא פְּגוּנָא דָּא, בְּדְרוּעָא יְמִינָא תְרִין אַמִּין מִן פְּרָקָא לְפְרָקָא, וְכֵן בְּדְרוּעָא שְׂמָאלָא תְרִין, הָא אַרְבַּע, וְכֵן בְּתַרִּין שׁוֹקֵין ד' הָא ח', וּבְגוּפָא תְרִין הָא עֶשֶׂר, דָּא אִיהוּ עֶשֶׂר אַמּוֹת אַרְף הַקֶּרֶשׁ, הַקֶּשׁ"ר אִיהוּ בַּהֲפוּךְ אֶתְוּוֹן, בֵּין קֶשֶׁר לְקֶשֶׁר. וַחֲמִשָּׁה בְרִיחִים לְקֶרְשֵׁי צֵלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָת (שם כו כז), אֵינּוּן חֲמִשׁ אֶצְבָּעָאן דִּיד יְמִין, וַחֲמִשָּׁה בְרִיחִים לְקֶרְשֵׁי צֵלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית חֲמִשׁ אֶצְבָּעָאן דִּיד שְׂמָאלָא, וְאֵינּוּן חֲמִשׁ אֶצְבָּעָאן כְּלָהּוּ מְדָה לְבְרִיחִים,

וְאֵינּוּן מִי מְדַד בְּשַׁעְלֵוּ מִים וְגוּמַר (ישעיה מ יב). וְהָא אוּקְמוּהוּ, וְאֵינּוּן א א א א א חֲמִשׁ נְקוּדִין אֵלִין, דְּאֵנּוּן קַמ"ץ צַר"י חֲל"ם חִיר"ק שַׁר"ק, אֵינּוּן בְּרִזָּא

חל"ם חיר"ק שור"ק, הן בסוד של אלהי"ם, שְׁכַף עולה בחשבון, וסוד של אלהי"ם מלא י"ה, וזהו י"ה (יה"ו) בינה ודאי.

וכך בסוד ה' אלפי"ן כלולים בה' הפתוחות, והאותיות הללו הן שלש, נשמה רוח ונפש. ה' זעירה הגוף, בית קבול של כלם, הפתילה (פתיל ה') שגאגזים בה שלשת צבעי הנר, שהיא נר יהו"ה נשמת אדם. זית מזיתים זה צדיק, שגאמר בו שמן זית נר, פתית, שכותש פתישה באותן האותיות (זיתים), שהן איברי הגוף, וזו ברית מילה, אל השכינה שנקראת גד.

וסוד הנדב - והמן פזרע גד הוא, באותה יו"ד נעשית גיד, ולמה נקראת גד? משום שהיא כלולה משבע ספירות שעולות לחשבון גד, ולמה נקראת מן? משום שהכל לא ידעו מה הוא, שהוריד להם הקדוש ברוך הוא מן שהוא פזרע גד לבן ועינו כעין הברזל, שהוא לבן מצד הימין, וטעמו כצפיחית בדבש מצד השמאל. מה הוא, כלול מעשר אותיות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזה המן של התורה, ועולה לחשבון מ"ה, ולא ידעו מ"ה הוא.

וערב רב בקשו בשר, ונתן להם, ומה כתוב? הבשר עודנו בין שניהם טרם הפרת ואף יהו"ה כו', והבשר הנה הרי פרשוהו בעלי המשנה, בבשר היורד מן השמים זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו, אין דבר טמא (ט) יורד מן השמים.

וסוד הבשר הנה מה הוא? אלא כמו שגאמר בשגם הוא בשר, והסוד הנה נמסר לחכמי לב, וזה הבשר בהפוך שבר, ועליו

דאלהי"ם, דהכי סליק בחשבון, ורזא דאלהי"ם מלא י"ה, ודא איהו (ג"א יה"ו) בינה ודאי.

והכי ברזא ה' אלפי"ן כלילין בה' תתאה, ואלין אתון אינון תלת נשמה רוח ונפש, ה' זעירא גופא בית קבול דכלהו, פתילה (ס"א פתיל ה') דאתאחדן ביה תלת גוונין דשרגא, דאיהו נר יהו"ה נשמת אדם (משלי כ כז). זית מזיתים דא צדיק, דאתמר ביה שמן זית נר, פתית דכתיש פתישא באינון אתין (ס"א זיתין) דאינון אברי גופא, ודא ברית מילה, לגבי שכינתא דאתקריאת גד.

ורזא דמלה והמן פזרע גד הוא (במדבר יא ט). בההוא יו"ד אתעבידת גיד, ואמאי

אתקריאת גד, בגין דאיהי כלילא מזו ספיראן דסלקין לחושבון גד, ואמאי אתקריאת מן, בגין דכלא לא ידעו מה הוא, דנחית לון קודשא בריך הוא מן דאיהו פזרע גד חוור, ועינו כעין הברזל (שס). דאיהו חוור מסטרא דימינא, וטעמו כצפיחית בדבש (שמות טז לא) מסטרא דשמאלא, מה הוא, כליל מעשר אתון דאינון (דף מא ע"ב) יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא מנא דאורייתא, וסליק לחשבון מ"ה, ולא ידעו מ"ה הוא.

וערב רב שאילו בשרא ויהיב לון, ומה פתיב (במדבר יא לג) הבשר עודנו בין שניהם טרם יפרת ואף יהו"ה כו', והאי בשר הא אוקמוהו מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים, דא מנא דאכלו ערב רב, ועם כל דא אמרו עלה אין דבר טמא (ס"א ט) יורד מן השמים.

ורזא דהאי בשר מאי ניהו, אלא כמה דאת אמר (בראשית ו ג) בשגם הוא בשר, ורזא

דא לחכימי לבא אתמסר, והאי בש"ר בהפוכא שבר, ועליה אתמר (שס)

מב יט) שְׁבַר רַעְבוֹן בְּתִיכֶם, אִם זָכוּ בְּשׂוֹר קָדֵשׁ, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (איוב יט כו) וּמִבְּשָׂרֵי אַחֲזָה אֱלוֹהֵי, וְאִם לֹא נִטְרִין בְּהַאי בְּשׂוֹר אוֹת בְּרִיּוֹת, אַתְּהַפְדּוּ לֹוּן בְּשַׁבָּר.

נְאֻמַר שְׁבַר רַעְבוֹן בְּתִיכֶם, אִם זָכוּ - בְּשׂוֹר קָדֵשׁ, שְׁנֵאמַר בּוּ מִבְּשָׂרֵי אַחֲזָה אֱלוֹהֵי, וְאִם לֹא שׁוֹמְרִים בְּבְשָׂרֵי הַזֶּה אוֹת בְּרִיּוֹת, מִתְּהַפְדּוּ לָהֶם לְשַׁבָּר.

ס"א מצאתי) וְתָא חֲזִי פֻל שְׂמָא דְאִיהִי מִן תְּרִין אַתְוּוֹן כְּגוֹן כִּי בִי"ה יְהו"ה צוּר עוֹלָמִים (ישעיה כו ד) תְּלִיא מִן חֲכָמָה, וּמִן תְּלַת אַתְוּוֹן תְּלִיין מִן בִּינָה, וּמִן אַרְבַּע תְּלִין מִן שְׂכִינְתָא תְּתָא, וּמִן חֲמִשׁ תְּלִין בְּחֲמִשׁ סְפִירָן, וּמִן שִׁית תְּלִין מִן צְדִיק, וּמִן שְׁבַע וְתִשְׁעָה בֵּיהּ, מִן עֶשֶׂר בְּשְׂכִינְתָא תְּתָא, דְּאִיהִי עֲשִׂירִית הָאִיפָה סֶלֶת, וּבָהּ מְעֻשְׂרִין, וּבְגִין דְּאִיהִי כְּלִילָא מְעֻשָׂר, אַתְמַר בְּהּ אִין שְׂכִינָה שׁוֹרָה בְּפַחוֹת מְעֻשָׂרָה (כאן חסר).

זכא ויראה, כל שם שהוא משתי אותיות, כמו כי ב"ה יהו"ה צור עולמים, תלוי מחכמה, ומשלש אותיות תלויים מבינה, ומארבע אותיות תלויים משכינה המתחונה, ומחמש תלויים בחמש ספירות, ומשש תלויים מצדיק, ומשבע ותשעה בו, מן עשר בשכינה המתחונה, שהיא עשירית האיפה סלת, ובה מעשרים, ומשום שהיא כלולה מעשר, נאמר בה אין שורה פחות מעשרה.

זרְק"א האי תגא איהי י', וחוטא דילה ו', וְהָא אוֹקְמוּהוּ פּוֹרְכִין אֶת שְׁמַע עִם וְאֶהְבֵּת אֶת וְלֹא הוּוּ מִפְּסִיקִין, בְּגִין דְּאֵת י' אִיהִי אַבְנָא מְרַגְלִיתָא קְדִישָׁא יְקָרָא, קִירְטָא אִיהִי שְׁפָה, כְּלִילָא מִחֲמִשׁ תְּקוּנִין דְּאִינוּן אַחַה"ע בּוּמ"ף וְגוּמַר, וְדָא ה' זְעִירָא, חֲמִשׁ אַבְנִין דְּקִירְטָא דָא ה' עֲלָאָה, דְּאִינוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה, אַתְעֵבִידוּ ה' אַבְנִין אַחַד.

זרְק"א, הפג הזה הוא י' והחוט שלה ו', וְהַרְי פְּרֻשׁוּהוּ פּוֹרְכִים אֶת שְׁמַע עִם וְאֶהְבֵּת אֶת, וְלֹא הִיוּ מִפְּסִיקִים, מִשּׁוּם שֶׁהָאוֹת י' הִיא אֶבֶן מְרַגְלִית קְדוּשָׁה יְקָרָה, תְּקַלַּע הִיא שְׁפָה, כְּלִילָה מִחֲמִשָּׁה תְּקוּנִים, שֶׁהֵם אַחַה"ע בּוּמ"ף וְגוּמַר, וְזוּ ה' זְעִירָה, חֲמִשׁ אַבְנִים שֶׁל תְּקַלַּע זוּ ה' הַעֲלִינוּהָ, שְׁהֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה, נַעֲשׂוּ ה' אַבְנִים אַחַת. הַכְּרִיכָה שֶׁל פֻּלָם ו', שֶׁהוּא כּוֹלֵל אֶת שֵׁשׁ תְּבוֹת הַיְחוד, שְׁהֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה אַחַד, וּבְאֻתָּהּ כְּרִיכָה צְרִיף לְסוּבָב אֶת תְּקַלַּע וְלִהְאָרִיף בּוּ, הָאֶבֶן הַזֶּה כְּלִילָה מִחֲמִשׁ נ"א מְעֻשָׂר, עַד שְׁמַעְלָה אוֹתָהּ עַד אִין סוּף, וְסוּד הַדְּבָר - לְמַעַן יִצְרִיף יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ.

כְּרִיכוּ דְכוּלָּהוּ ו' דְּאִיהוּ כְּלִיל שִׁית תִּיבִין דְּיַחְוּדָא, דְּאִינוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה אַחַד (דברים וד), וּבְהֵוּא כְּרִיכוּ צְרִיף לְסַחְרָא קִירְטָא וְלִאֲרַכָּא בְּהּ, הִיא אַבְנָא כְּלִילָא מִחֲמִשׁ, (ג"א מעשר), עַד דְּסֻלִּיק לָהּ עַד אִין סוּף, וְרִזָּא דְמִלָּה לְמַעַן יִצְרִיף יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ (שם יז כ).

כְּשֶׁהָאֶבֶן הַזֶּה רוּצָה לַעֲשׂוֹת דִּין בְּעַמְלָק, אוּ בְּצַדִּיקִים אַחֲרִים, וְכֵן בְּרַשְׁעִים, נוֹטְלַת מִגְּבוּרָה, וְנִכְלָלִים בְּהּ כָּל הַסְּפִירוֹת, וְכֻלָּם

כֵּד הִיא אַבְנָא בְּעֵאת לְמַעַבְד דִּינָא בְּעַמְלָק, אוּ בְּסִטְרִין אַחְרִינִין, וְכֵן בְּחִיבִין, נְטִילָא מִגְּבוּרָה, וְאַתְכְּלִילֵן בְּהּ כָּל סְפִירָאן, וְאַתְקָרִיאוּ בְּהּ כְּלָהוּ גְבוּרוֹת, וְכֵד

נקראים בה גבורות, וכשרוצה לעשות חן וחסד בעולם, נוטלת מחסד, וכל הספירות נכללות בה, ונקראות חסדים, וכשרוצה לרחם על העולם, נוטלת מן העמוד האמצעי, וכל הספירות נכללות בה, ונקראות רחמים.

והרי' הזו היא בכל צד, גם כן במה נודעת כשנוטלת מן האבות? אלא בנדרה. כשהיא מנקדת מצד של הקמ"ץ היא נוטלת מחסד, וכשהיא מנקדת מצד של שב"א היא נוטלת (יונת) מגבורה, וכשמנקדת מחל"ם היא מצד של העמוד האמצעי. שלש הנקודות הללו הן מים ואש ורוח.

ויאמר אי הבל אחיד, בא וראה, שתי אותיות אלו שהסתלקו ממנו, שבהן חטא, גרמו לו מיתה. א' אמון מפלא ומכסה, י' מחשבה. אמר לו רבי אלעזר: אבא, והרי כמה מחשבות הן; השכינה התחתונה נקראת מחשבה, חכמה העליונה נקראת מחשבה, ולמעלה למעלה מחשבה, ולמעלה מכלם מחשבה, שאין למעלה ממנה, והיא נסתרת של כל הנסתרים, עליונה של כל העליונים, אם תאמר שעולה מחשבתו של אדם לשם? לא, שהרי נאמר בו ואירא פי עירום אנכי ואחבא, שהרי עירום מראה שהתפשט מלבושו, ומשום זה נאמר באבא ואחבא, ובבן - ויסתר משה.

אמר לו: בני, בכל הוא חטא, במחשבה שהיא לבוש למחשבה הנסתרת, ובמחשבה הנסתרת, וזו היתה המיתה שלו, שהסתלקה המחשבה הנסתרת של כל הנסתרים ממנו, שהוא ח"י החי"ם, שבמקום שהוא שם אין שם מיתה, וחטא במחשבה הנסתרת ונשאר עירום ממנה.

בעאת למעבד חנא וחסדא בעלמא, נטלא מחסד, וכלהו ספירין אתפלילין בה ואתקריאו חסדים, וכד בעאת לרחמא על עלמא, נטלא מעמודא דאמצעיתא, וכלהו ספירין אתפלילי בה, ואתקריאו רחמי.

והא י' איהי בכל סטרא, אם כן במאי אשתמודעת פד נטלא מאבהן, אלא בנקודה, פד איהי נקיידא מסטרא דקמ"ץ נטלא מחסד, וכד איהי נקיידא מסטרא דשב"א נטלא (ס"א ינקא) מגבורה, וכד נקיידא מחל"ם איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דתלת נקודין אלין אינון מיא ואשא ורוחא (כאן חסר והוא בתקוו"ח דף כ"ד ע"ג).

ויאמר אי הבל אחיד (בראשית ט), תא חזי תרין אתוון אלין דאסתלקו מגיה, דבהון חב, גרמו ליה מיתה, א' אמון מופלא ומכוסה, י' מחשבה, אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא כמה מחשבין אינון, שכינתא תתאה אתקרי מחשבה, חכמה עלאה אתקרי מחשבה, ולעילא לעילא מחשבה, ולעילא מפלהו מחשבה, דלית לעילא מנה, והיא סתימא דכל סתימין, עלאה דכל עלאין, אי תימא דסליק מחשבתיה דאדם תמן, לא, דהא אתמר ביה (בראשית ג') ואירא פי עירום אנכי ואחבא, דהאי ערום אחזי דאתפשט מלבושיה, ובגין דא אתמר באבא ואחבא, ובברא ויסתר משה (שמות ג ו).

אמר ליה ברי בכלא חאב, במחשבה דאיהי לבושא למחשבה סתימא, ובמחשבה סתימא, ודא הוה מיתה דלילה, דאסתלק מחשבה סתימא דכל סתימין מגיה, דאיהו ח"י החי"ם, דבאתר דאיהו תמן לית מיתה תמן, וחאב במחשבה סתימא ואשתאר (ד' טו ב).

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדו</p> <p>כה</p> <p>הזוהר</p> <p>חלק א'</p> <p>1-34</p> <p>עלוני</p> <p>אור</p> <p>הזוהר</p> <p>מחודש</p> <p>אלול</p> <p>תש"ע</p> <p>עד</p> <p>תשרי</p> <p>תשע"א</p> <p>363 עמודים</p> <p>10</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדט</p> <p>תיקוני הוזהר</p> <p>דף היומי</p> <p>חלק ב'</p> <p>המחולק</p> <p>ל-354</p> <p>השנה</p> <p>עם</p> <p>התיקונים</p> <p>החדש</p> <p>116 עמודים</p> <p>9</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדח</p> <p>תיקוני הוזהר</p> <p>דף היומי</p> <p>חלק א'</p> <p>המחולק</p> <p>ל-354</p> <p>השנה</p> <p>עם</p> <p>התיקונים</p> <p>החדש</p> <p>116 עמודים</p> <p>8</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדו</p> <p>תיקוני הוזהר</p> <p>עמוד היומי</p> <p>המחולק</p> <p>ל-354</p> <p>השנה</p> <p>עם</p> <p>התיקונים</p> <p>144 עמודים</p> <p>7</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדו</p> <p>אדרא רבא</p> <p>זוטא</p> <p>חלק ב'</p> <p>עם</p> <p>החדשות</p> <p>שלא נראה</p> <p>הזה</p> <p>184 עמודים</p> <p>6</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדה</p> <p>אדרא רבא</p> <p>זוטא</p> <p>חלק א'</p> <p>ונספחו</p> <p>עלוני</p> <p>המחולק</p> <p>ל-354</p> <p>השנה</p> <p>עם</p> <p>החדשות</p> <p>שלא נראה</p> <p>הזה</p> <p>184 עמודים</p> <p>5</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדר</p> <p>זהרי הוזהר</p> <p>ח' ספרים</p> <p>הכל על כל דבר</p> <p>נשמת הרשב"י</p> <p>חיים של יור</p> <p>השפעות הרשב"י</p> <p>חומי הרשב"י</p> <p>הקדמת כח הוזהר</p> <p>לפני אוי הוזהר</p> <p>27-28</p> <p>המחולק</p> <p>ל-354</p> <p>השנה</p> <p>עם</p> <p>החדשות</p> <p>שלא נראה</p> <p>הזה</p> <p>116 עמודים</p> <p>4</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדו</p> <p>אורות הוזהר</p> <p>י"ב ספרים</p> <p>נפלאות הוזהר</p> <p>תהלות הוזהר</p> <p>נאליה הרשב"י</p> <p>במחיצת הרשב"י</p> <p>נספחות הוזהר</p> <p>אור הרשב"י</p> <p>הוזהר והמגד רב קודש</p> <p>גיטריאות הוזהר</p> <p>שיעור התקונים</p> <p>שירה וזמרה</p> <p>בי יומאי</p> <p>116 עמודים</p> <p>3</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדב</p> <p>מאורות הוזהר</p> <p>ט"ו ספרים</p> <p>מאורות הוזהר</p> <p>התגלות הוזהר</p> <p>אגרות הוזהר</p> <p>הרמז'ל והוזהר</p> <p>על לשונות חלי</p> <p>המשיח והוזהר</p> <p>העיקרים והוזהר</p> <p>המסמות הוזהר</p> <p>קבלתי ושיעתי</p> <p>אלה מקראי קודש</p> <p>הפנת הוזהר</p> <p>בצידי הרבים</p> <p>חיבת נח</p> <p>שיעור הוזהר</p> <p>אל הקדוש</p> <p>116 עמודים</p> <p>2</p> <p>מספר העותפים</p>	<p>אוצרות הוזהר</p> <p>כרדא</p> <p>אור המחולק</p> <p>ל-354</p> <p>השנה</p> <p>גדולי ישראל</p> <p>והוזהר</p> <p>ערכה</p> <p>שיל שעה</p> <p>168 עמודים</p> <p>1</p> <p>מספר העותפים</p>
---	---	---	---	---	---	--	--	---	---

ללא תשבת מפי זרעו

תקליטור אוצרות הוזהר

ובו: 12,000 ספרים, דרשות לשיעור, קבצים ותמונות ועוד...

המאגר הגדול בעולם בעניני הוזהר הק"א!

הרשב"י יקובע: כספר הוזהר יצאו בני ישראל מהגלות

המשבילים וזוהר הרקיע

ומגדריקי הרבים כנוכחים לעולם ועד

(הדפוס)

3 דרכים לתרומה:

1. באמצעות כל סוגי כרטיסי האשראי בכתובות 052-463325-054-055.

2. בהפקדה לבנק מאז"ל: מוצד פדו מספר חשבון 664-58-598 קוד מוד 4985.

3. כשליחת המזומן לפקודת "גן עדן תחתון" (למנוח בלבד) רחוב בבל 24/6 רמת בית שמש.

מפעל הוזהר העולמי

שע" עמותת "גן עדן תחתון" רחוב בבל לניס 24/6 רמת בית שמש

טלפון: 054-842684

פקס: 02-955-1388